

Indonesië 2015

Deel 11

Java – Sumatra

We hebben lekker geslapen en komen langzaam bij de mensen. We krijgen eerst nog ontbijt. Een kip komt over het bruggetje trippelen om te kijken of er wat te halen valt. We hebben in Harau in Abdi Home Stay een mooie cottage onder de waterval en vanaf ons platje een schitterend uitzicht op de sawa's en de bergen.

De sawa's worden gecontroleerd en ik maak een praatje met een van de vrouwtjes. Hoe graag heb ik op looppaden tussen de sawah's gelopen! Het is nog wat mistig. Een Duitse backpacker komt ook nog even langs en na alle huisjes te hebben bekeken, verdwijnt hij. Hij is op doorreis.

Om 10 uur is het weer volop zon en begint onze becaktoer. We klimmen in de becak die al klaarstaat met een bestuurder en de gids.

We gaan naar de eerste waterval die van heel hoog naar beneden valt. Wij kunnen de apen op de bergwand in de bossen horen die hun bekende geluiden naar elkaar maken. De apen trekken daar weg vertelt de gids omdat er te weinig voedsel is voor de groep.

Dan een bezoek aan een krupuk- en nestmie fabriek. In het krupuk fabriekje wordt de krupuk bereid met Tapioca meel en in enorme blokken vervaardigd. Na dat proces worden die grote blokken met een machine flinterdun gesneden en in de zon te drogen gelegd. In het nestmie fabriekje ernaast worden we rondgeleid en het is een hele

bedoening om de mie in heel dunne reepjes uiteindelijk te vervaardigen. De warme mie wordt aangevoerd via een lopende band. Ik mag mee helpen de nestmie op te rollen tot een “nestje”. Ik vraag aan een van de medewerksters of die voor de export is bedoeld. Zij antwoordt dat het bestemd is voor de lokale bevolking. Peter maakt foto's van zowel de krupuk als de nestmie die

buiten de fabriek in de zon wordt gedroogd. De “brancards” van de krupuk en de nestmie worden aan en af gedragen.

Wij maken hierna een stop bij een warung die heerlijke cappuccino en teh botol heeft.

Nu gaan we verder het oerwoud in. Die wordt steeds dichter en donkerder. Peter gaat met de gids mee het oerwoud in naar een waterval en het is een flinke klim blijkt achteraf. Ik blijf achter met de driver. Hij wijst naar een kaneelboom en later haalt hij een stuk bast eraf.

Hij doet mij voor hoe ik van de bast dunne schijfjes kan halen en geeft die aan mij. Wanneer de barst droogt krult deze op en wordt zo een kaneelstokje.

Het is heerlijk om in zo'n gemotoriseerde becak op je gemak door de sawa's te toeren. We stoppen regelmatig en maken een praatje met

passanten onderweg en de mensen die werken in de sawa's. Een vrouwtje met veel barang op haar hoofd is onderweg naar haar familie. Het is enkele uren lopen voor haar maar heeft al lang niets gehoord van haar kinderen. In een becak zie ik toch meer dan in een auto.

We komen weer op een begaanbare weg en gaan naar de volgende watervallen.

Bij de derde waterval eten wij wat. Heel keurig wordt door de gids gekeken wat wij bestellen en bestelt daarna ook een portie. Ik neem maar bami goreng.

Bescheiden neemt hij een plaats achterin (zoals het eigenlijk hoort).

Ik ga naar beneden naar het strand. Het water is ijskoud van de waterval. Vriendelijk vraagt de gids of ik van plan ben om te zwemmen.

Intussen heb ik ook stilgestaan bij een plantenstalletje. Op goed geluk koop ik

een pakis (een varen) die lijkt op een Orang Hutan (een mensaap). Natuurlijk zie ik ook een prachtige Orchidee. Die is heel zeldzaam. De Orchidee draagt al bloemen die het vocht opvangen in een soort kommetje. Ik heb natuurlijk kunnen vragen of ik alleen de plant kan kopen zonder bloemen, maar hoe moet ik die thuis hangend aan het plafond die voorzien van water/vocht. Kijk, één plantje meenemen is al een risico, maar twee, dat wordt teveel van het goede.

De gids stopt en wijst ons op een tor in een van de struiken en Peter maakt er een foto van. Even verder komen we ook een (kleine) durian boom tegen. Dit is de eerste keer dat we deze boom tegenkomen. Mijn Bahasa Indonesia wordt ook wat bijgeschaafd. Je vraagt bijvoorbeeld niet: 'apa kabar?' want

dan zal degene aan wie je dat vraagt genoodzaakt zijn wat te vertellen. Het is beter zegt hij: kabar apa?

Dan ook nog het verschil tussen een kopje, dat heet cangkir en een glas =gelas.

Aangezien wij in een gelas onze kopi tubruk krijgen, bestellen we of thee of koffie in een gelas half gevuld.

Bij een leuke brug stoppen we even en maken ook hier weer een praatje met een vrouwtje die daar loopt. Weer thuis gekomen gaan we eerst mandi, daarna lekker onze siësta. Er komen nieuwe gasten aan in Abdi Home Stay. Onze chauffeur verveelt zich een beetje en komt een praatje maken op ons terras.

Inmiddels is het al weer zes uur 's avonds en weer een dreigende lucht. Het is weer tijd voor het avondmaal en gaan gewapend met onze zaklantaarn naar het restaurant waar het al gezellig druk is.

Wat hebben we in het restaurant gelachen en gezongen. We stellen ons 'sociaal' op en zijn niet meer de toeristen die zich 'schuilhouden' in ons hutje. Ik praat erop los met enkele anderen die ook in het restaurant zijn en zelfs met een Franse sprekende vrouwelijke gids.

Om 21.00 uur vinden wij het welletjes en gaan naar onze pulau kapok.

De volgende dag houden wij een rustdag. De gids is gekomen en vraagt of wij opnieuw een becaktoer willen maken. In mijn hart heb ik inderdaad daar heel veel zin in, maar ik doe het niet. Ik denk aan de prachtige Orchidee en misschien bezwijk ik toch.

We krijgen koffie en ontbijt op ons platje en daarna mandi en opnieuw genieten van het uitzicht vanaf onze cottage. Lekker bijkomen en gaan de koffers weer herpakken. Peter legt wat T-shirts opzij die ik later aan de gids geef. Hij is er erg blij mee. Ook de eigenaar van Abdi Home Stay komt langs en plaagt Peter met zijn ring (Black Jack). Hij is helemaal weg van die steen en wil de ring kopen en het bod wordt steeds hoger.

De eigenaar ziet mijn varen en biedt aan een grotere voor mij te kopen. Ik zeg: 'deze is groot genoeg om mee te nemen'.

We bestellen in het restaurant ons eten. Ik vraag om rujak.....die kunnen ze niet maken. Ik weet dat van te voren, maar niet geschoten is altijd mis toch? Ze doen hun uiterst best en gaan naar de markt maar komen zonder de benodigdheden

voor de rujak terug. Even later worden wij verrast met dikke plakken verse ananas. Heerlijk sappig! Na veel overleg krijg ik frikadel, tempé en tahu goreng als lunch.

Enkele Nederlanders zijn aangekomen. De twee vrouwen gaan zeven weken op reis door Sumatra, Java en Bali. Even later gaan ze een stevige wandeling maken met een rugzak. Er is nog een Nederlands vrouwtje dat op een scooter reist door Indonesië. Het zijn echte backpackers.

In de avond lekker gegeten in het restaurant. Ayam goreng, tempé goreng en urab. Een jong meisje in het

restaurant stinkt uren in de wind en heeft nog nooit gehoord van mandi. In de tropen doe ik dat tweemaal per dag. Gelukkig gaat ze gauw naar haar hutje. Die avond is niet zo gezellig als gisteren en wij verdwijnen dan ook al gauw naar ons platje en steken gezellig het olielampje aan. Wij voelen ons senang in Abdi Home Stay.

Opeens verschijnt er uit het pikdonker een man op ons platje en wil een praatje maken. We kennen hem niet en hoort hier ook niet thuis. Dat 'vlekje' heb ik maar gauw weggewerkt.

De volgende ochtend is het voor ons weer vroeg dag. Na verwend te zijn met een goed ontbijt, nemen wij afscheid van de eigenaar die toch blijft zeuren om de Black Jack. Het afrekenen gaat ook heel gemakkelijk. Hij vraagt: 'hoeveel heb je afgesproken met de gids

in Holland per nacht'? Peter vraagt ook om de rekening van het restaurant gebruik. 'It's up to you', zegt hij wat betreft het eten en de becaktoer. Peter rekent en rond het getal naar boven af. Dan gaan wij afscheid nemen van de huis-boy/gids. Het ontroert mij wanneer hij zegt: 'Mother'. Ter verduidelijking: in Indonesië wordt ik altijd Ibu genoemd en daarna mijn voornaam. Het is dus een aanspreektitel.

Eindelijk gaan we op weg. We gaan weer langs het Karbouwengat (canyon) waar wij al eerder zijn geweest. Onderweg drinken wij kopi. Onze chauffeur is stil en sms't regelmatig. Hij maakt zich zorgen over zijn dochtertje in Medan die ziek is. Hij heeft al eerder een kind verloren. Onderweg zien we veel apen en maken vanuit de auto wat foto's. Ze zien er nu niet echt heel vriendelijk uit en blijven maar liever in de auto.

We rijden nu naar Kota Ganang (Zilverstadje). Ik stap uit, maar een Tobahuisje als souvenir is daar alleen te koop in zilver.

Dan gaan we richting Maninjau en maken weer een stop met wat eten als voorbereiding om aan de non stop afdaling te beginnen naar het meer. De afdaling heet 44 bochten weg en elke (haarspeld) bocht is genummerd.

Ik moet ook mijn varen in de gaten houden die ik voorlopig in mijn hoed naast mij op de bank heb gezet.

Naderhand zegt de chauffeur dat wij de eersten zijn die niet misselijk zijn geworden.

Wij komen vroeg aan in het hotel aan het meer van Maninjau.

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenhuizen

